Nr. 1 Warszawa, listopad 1926 r. Rok I

ŻYCIE WETERYNARYJNE

ORGAN ZWIĄZKU ZAWODOWEGO LEKARZY WETERYNARYJNYCH

PAŃSTWA POLSKIEGO

Treść Nr. 1-go:

SŁOWO WSTĘPNE.

Zawód weterynaryjny, jako czynnik, powołany przez swe kwalifikacje do dźwigania kraju na wyższe szczeble gospodarczej zasobności i kulturalnego postępu, a zatem nader pożądany dla rozwoju ekonomicznego wybitnie rolniczego kraju, jakim jest Polska, pozostawał pod rządami zaborców, rosyjskich zwłaszcza, w znacznem zaniedbaniu.

Wskutek wadliwej, przestarzałej organizacji weterynarji, przez negatywnie usposobione ówczesne władze zawód ten, niedostosowany do istotnych potrzeb kraju, pod względem zaś własnej wewnętrznej konstrukcji niescalony, a więc słaby, nietylko nie zdobył popularności wśród własnego społeczeństwa, ale, przeciwnie, niejednokrotnie darzony był obojętnością, nawet lekceważeniem.

W pierwszych latach odbudowywania się rodzimej państwowości nurtować poczęły w łonie polskiej weterynarji dążenia do odrobienia tego, co niewola spowodowała, do pracy nad skonsolidowaniem społeczności weterynaryjnej, do uporządkowania stosunków, łączących ją ze społeczeństwem: chodziło o oparcie tych stosunków na twardem podłożu moralnego odrodzenia z jednej strony, a ofiarnej, wytężonej zawodowo-społecznej pracy fachowej z drugiej strony, w konsekwencji czego korporacja odzyskałaby niezawodnie należne jej z natury rzeczy stanowisko w społeczeństwie, stanowisko, jakiem zresztą cieszy się ona powszechnie w większości innych krajów kulturalnych.

Dążenia powyższe znalazły swój wyraz w powołaniu do życia organizacji „Związku Zawodowego Lekarzy Weterynaryjnych Państwa Polskiego", jako jedynego ośrodka, mającego skupiać **cały** *zespół lekarzy weterynaryjnych w Państwie.*

Związek, założony z uwzględnieniem zasady dekoncentracji życia organizacyjnego w oddziałach, odpowiadających podziałowi Państwa na województwa, — rozwijał się stopniowo, w miarę uświadamiania zawodowej rzeszy rósł w znaczenie i siłę, miewał swoje chwile zwalniania i przyśpieszania tętna życiowego i dziś stanowi on w znacznym stopniu skonsolidowaną organizację, obejmującą całe Państwo czyli szesnaście oddziałów wojewódzkich z Zarządem Głównym w stolicy na czele.

Zadaniem Związku jest nietylko zaspakajanie potrzeb osobistych i zawodowych zrzeszonych, ale chodzi również o dostarczenie Państwu bardziej ukwalifikowanego personelu przez urabianie drogą organizacyjną zawodowej etyki członków. W tym celu przy Oddziałach Wojewódzkich potworzone

zostały sądy honorowe. Zorganizowany przy Związku od początku jego istnienia Fundusz Wdów i Sierot zasila osierocone, a potrzebujące pomocy rodziny po lekarzach weterynaryjnych; ze składek członkowskich udzielane są pożyczki członkom, znajdującym się chwilowo w kłopotach materjalnych; organizuje się przy Związku Kasę Pogrzebową na zasadach samopomocy koleżeńskiej; Sekcja Pośrednictwa Pracy zabiega o regulowanie stosunków na tle popytu i podaży pracy w tym zawodzie.

Wreszcie przychodzi kolej na założenie własnego organu.

Przystępując obecnie do wypuszczenia w świat pierwszego próbnego numeru organu Związku Zawodowego Lekarzy Weterynaryjnych Państwa Polskiego pod nazwą: „Życie Weterynaryjne", jako niezaprzeczalnego szczebla w rozwoju naszego gromadzkiego życia, Zarząd Główny Związku dąży do stworzenia tą drogą placówki, która służyć ma do wolnego, niekrępowanego wypowiadania się na jej łamach, tudzież do odzwierciadlania wszelkich z zawodem związanych naszych niedomagań, bolączek, trosk, kłopotów, dążeń i pragnień, smutków i radości, nurtujących naszą korporację, liczne rzesze kolegów, zatrudnionych przy ich warsztatach pracy w odległych zwłaszcza zakątkach prowincji.

„Życie Weterynaryjne", poza realizowaniem naszych potrzeb życia codziennego, odegrać winno doniosłą rolę w naszej walce o lepsze jutro zawodu, zarówno pod względem moralnym, jak i materjalnym.

W powyższym celu **czuwać ono będzie nad pielęgnowaniem wysokiego poziomu etyki zawodowej wśród członków, piętnując postępki, rzucające cień na korporację; bronić zamierza materjalnego stanu posiadania członków, w kwestjach zaś, dotyczących pozycji w państwowej służbie, stać będzie niezłomnie na stanowisku bezwarunkowego uniezależnienia od wszelkich niepowołanych pośrednich czynników stanowisk kierowniczych weterynarji w II i III instancji; w instancji zaś I-ej unieruchomienie lekarza weterynaryjnego jako referenta przy starostwie uważać za zło, które tylko przejściowo może być tolerowane.**

Celem osiągnięcia należnego nam stanowiska walczyć będziemy wszelkiemi dostępnemi nam środkami. Po wyczerpaniu jednak dotychczas stosowanych powściągliwych środków działania zajść może potrzeba odwołania się do solidarnego, a bardziej czynnego wystąpienia całej korporacji dla poparcia najbardziej żywotnych naszych postulatów i żądań.

Zamiarem następnym przychodzącego dziś na świat organu będzie wywalczenie takiego stanowiska w społeczeństwie, jakie z tytułu wykształcenia naszego nam się słusznie należy.

Etapami dalszemi w szeregu zadań tego organu będą sprawy udziału weterynarji w hodowli i ubezpieczeniu zwierząt, udziału w życiu społecznem, jak również zaniedbana dziedzina orzecznictwa sądowego w zagadnieniach weterynaryjnych, walka z partactwem i t. p.

„Życie Weterynaryjne", jako organ Związku, służyć będzie do wymiany myśli pomiędzy zrzeszonymi, **będąc tem samem wynikiem żywej twórczej współpracy najliczniejszego odłamu kolegów.**

Do Was, Koledzy, przychodzimy dziś z realizacją odczutej i wypowiedzianej przez Was niejednokrotnie potrzeby podobnego organu, oddajemy go Wam do Waszego własnego użytku, pozostawiając sobie skromną rolę technicznego wykonywania Waszych dążeń.

Od intensywności czynnego Waszego udziału zależeć będzie nietylko egzystencja „Życia Weterynaryjnego", ale i zainteresowanie, które budzić ono będzie wśród czytającego ogółu Kolegów.

Zarząd Główny Związku.

O usamodzielnienie inspektorów weterynaryjnych.

Zgodnie z uchwałą Walnego Zjazdu Zarząd Główny Związku, po ostatecznem ukonstytuowaniu się Rządu po przewrocie majowym, złożył interesowanym Ministrom następujące oświadczenie:

ZARZĄD GŁÓWNY
Związku Zawodowego Lekarzy Weterynaryjnych
PAŃSTWA POLSKIEGO.
Nr. 370/26

Warszawa, dnia 16 lipca 1926 r.

Do Pana Prezesa Rady Ministrów
„ „ Ministra Skarbu
„ „ Ministra Rolnictwa i D. P.
„ „ Ministra Spraw Wewnętrznych

rąk własnych

Zarząd Główny Związku, załączając memorjał w sprawie konieczności państwowej niezwłocznego wyodrębnienia Inspektoratów Weterynaryjnych z Wydziałów Rolnictwa i Weterynarji przy Urzędach Wojewódzkich, pozwala sobie zwrócić uwagę Pana Ministra na okoliczności wymienione w tym memorjale, z których wyraźnie wynika, że **postulaty korporacji weterynaryjnej zbiegają się z oszczędnościowemi zamierzeniami Rządu, i przy projektowanej reorganizacji Urzędów II-ej instancji winny być w pierwszym rzędzie uwzględnione** przez skasowanie stanowisk Naczelników Wydziałów Rolnictwa i Weterynarji, jako zupełnie zbędnych i hamujących należyty rozwój administracji weterynaryjnej.

W obecnym stanie rzeczy wydziały te stanowią przeważnie synekury dla szeregu osób, pobierających ze Skarbu Państwa znaczne (według V grupy) uposażenia.

Za dowód zbędności tych wydziałów może służyć fakt, że większość spraw, wpływających do wydziałów, załatwiają inspektoraty weterynaryjne. Np. w Województwie Tarnopolskiem w przeciągu pierwszych pięciu miesięcy 1926 r. na 2356 spraw, które wpłynęły do Wydziału Rolnictwa i Weterynarji, zostały załatwione w Oddziale Weterynaryjnym 1882 sprawy przez 2 urzędników, 534 zaś sprawy, w tem przeważna ilość—hodowlanych, które powinny również należeć do Oddziału Weterynaryjnego, załatwiono przez 4 urzędników oddziałów rolnego i leśnego.

W powyższej sprawie na analogiczne zestawienie powołuje się wniosek sejmowy klubu P. S. L. „Piast" z dnia 12 grudnia 1923 r.

Zarząd Główny Związku w pełni ufności, że, **wobec wzniosłych intencyj Wysokiego Rządu, dążącego do ukrócenia wszelkich bezprawi i wadliwości w administracji państwowej, zostanie uwzględniony słuszny, a zbieżny z interesem Państwa postulat korporacji weterynaryjnej, zabiegający nie o przywilej, lecz o logicznie przynależne prawo,** a nawet obowiązek bezpośredniego referowania spraw z wyeliminowaniem opieki laików, prosi uprzejmie Pana Ministra (Pana Premjera) o łaskawe osobiste zainteresowanie się rzeczoną sprawą i o polecenie zawiadomienia Zarządu Głównego Związku o powziętej decyzji.

W załączeniu:

1. Memorjał.
2. Odpis wniosku Klubu P.S.L. „Piast".
3. Wykaz przydziału spraw w Wydz. Roln. i Weter. woj. Tarnopolskiego.

Zarząd Główny Związku Zawodowego Lekarzy Weterynaryjnych Państwa Polskiego.

MEMORJAŁ

w sprawie wyodrębnienia inspektoratów weterynaryjnych przy urzędach wojewódzkich.

Ze wskrzeszeniem Państwa Polskiego przy organizowaniu w pośpiechu różnych działów państwowej administracji dopuszczono się licznych błędów, wymagających stopniowej naprawy.

Jednym z bardzo poważnych i zasadniczych błędów jest nieodpowiadająca wymaganiom życia organizacja państwowej służby weterynaryjnej w II-ej instancji (urzędach wojewódzkich), polegająca na przydzieleniu inspektorów weterynaryjnych do wydziału rolnictwa i weterynarji z podporządkowaniem tych odpowiedzialnych fachowców naczelnikom wspomnianych wydziałów.

W byłych państwach zaborczych do zarządu administra-

cji sprawami weterynaryjnemi byli powoływani wyłącznie fachowcy, posiadający odpowiednie doświadczenie, podporządkowani zaś bezpośrednio najwyższym organom administracji państwowej. W takich warunkach fachowcy ci posiadali zupełną samodzielność w urzędowaniu i kierowaniu sprawami administracji weterynaryjnej, własną inicjatywę, prawo bezpośredniego referowania decydującym organom władzy wszelkich spraw, wymagających niezwłocznego załatwienia.

Przy ustalonej i obowiązującej dotychczas organizacji administracji weterynaryjnej w Polsce — inspektorzy weterynaryjni przy urzędach wojewódzkich, podporządkowani naczelnikom wydziałów rolnictwa i weterynarji, niejednokrotnie urzędnikom, nie posiadającym doświadczenia w urzędowaniu, są usunięci od referowania spraw z zakresu służby weterynaryjnej panom wojewodom i pozbawieni możności bezpośredniego wpływania na bieg spraw, wymagających fachowego kierownictwa.

Taki stan rzeczy spowodował, że faktycznym kierownikiem tłumienia epizoocyj i prowadzenia różnorodnych agend weterynaryjnych w urzędach wojewódzkich jest naczelnik wydziału, na którem-to stanowisku nie widzimy, niestety, nigdzie fachowca lekarza weterynaryjnego. Prowadzenie tych niesłychanie ważnych i doniosłych dla produkcji zwierzęcej agend tudzież referowanie ich wojewodzie przez urzędnika nie lekarza weterynaryjnego spowodowało niejednokrotnie, że szereg zarządzeń władzy centralnej (Departamentu Weterynarji Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych) wchodził w życie albo w stanie zmienionym lub też zbyt późno, z powodu niewłaściwego zrozumienia intencyj tych zarządzeń i ich celowości.

Podporządkowanie wojewódzkich inspektorów weterynaryjnych urzędnikom, nie posiadającym władzy wykonawczej, jakimi są naczelnicy wydziałów, zaważyło ciężkiem brzemieniem na losach polskiej państwowej administracji weterynaryjnej, tamując jej rozwój i zabijając inicjatywę wybitniejszych jednostek, które albo rozgoryczone usuwają się, względnie zmuszone bywają nieprodukcyjnie tracić czas i siły na walkę o rzeczy i pojęcia niesłychanie jasne.

W takich warunkach pracy nie można znaleźć kandydatów na stanowiska wojewódzkich inspektorów weterynaryjnych i lustratorów, wobec czego kilka takich stanowisk stale nie jest obsadzonych.

Wadliwość pod tym względem organizacji administracji weterynaryjnej jaskrawo zaznaczyła się przy zwalczaniu zarazy księgosuszowej, która w roku 1920 zawleczona przez wojska rosyjskie, skutkiem znacznego rozpowszechnienia się, zagrażała ruiną hodowli krajowej i niemniej przedstawiała groźne niebezpieczeństwo dla całej Europy.

W poczuciu tego niebezpieczeństwa Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych na okres walki z zarazą księgosuszową zmuszone było uczynić wyłom w istniejącej organizacji i podporządkować inspektorów weterynaryjnych Naczelnemu Komisarzowi do Walki z Księgosuszem oraz uprościć urzędowanie, udostępniając inspektorom weterynaryjnym możność bezpośredniego referowania pp. wojewodom spraw, dotyczących zwalczania zarazy księgosuszowej. Wydane w tej sprawie czasowe zarządzenia okazały się w swych skutkach jaknajbardziej celowe, a zaraza księgosuszowa kosztem znacznego wysiłku ze strony lekarzy weterynaryjnych i organów administracji państwowej została w ciągu niespełna 2 lat ostatecznie stłumiona.

Omawiana tu, a tak doniosła sprawa była od 1920 roku stale i wytrwale poruszana przez Związek Zawodowy, Towarzystwa Weterynaryjne, Departament Weterynarji Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Akademję Medycyny Weterynaryjnej we Lwowie, Zjazdy Delegatów Związku Zawodowego Lekarzy Weterynaryjnych, jak również przez poszczególnych wojewodów, którzy samorzutnie, mając na względzie dobro służby, występowali do władz przełożonych z wnioskami o konieczności usamodzielnienia inspektorów weterynaryjnych.

Zainteresowanym Ministerstwom i Wysokiemu Sejmowi były złożone w tej sprawie liczne wyczerpujące memorjały, poparte niejednokrotnie osobiście przez wysyłane w tym celu delegacje.

Klub Sejmowy P. S. L. „Piast" wystąpił również w tej sprawie w r. 1923 z odpowiedniemi wnioskami, których odpis załącza się. Wystąpienie to było poparte przez specjalną delegację do ówczesnego Prezesa Rady Ministrów, prof. D-ra Nowaka.

Wszystkie wysiłki i dążenia w tym kierunku ze strony korporacji weterynaryjnej dotychczas, niestety, nie osiągnęły zamierzonego celu.

Jedyne, co dotąd osiągnięto, jest to, że w niektórych województwach w drodze wyjątku, ad personam inspektorom weterynaryjnym zostało przez pp. wojewodów przyznane bezpośrednie załatwianie spraw, dotyczących administracji weterynaryjnej i ich referowanie.

Trzeci Zjazd Członków Związku Zawodowzgo Lekarzy Weterynaryjnych Państwa Polskiego, odbyty w dn. 2—3 maja r. b., stwierdził, że:

1) z uwagi na gospodarcze interesy Państwa, eksport zagranicę zwierząt oraz mięsa i produktów mięsnych ma pierwszorzędne znaczenie,

2) dla rozwoju eksportu konieczne jest bardziej energiczne zwalczanie panujących zaraźliwych chorób zwierzęcych oraz uporządkowanie pod względem sanitarnym rzeźni publicznych tudzież zorganizowanie badania zwierząt rzeźnych i mięsa na zasadach, odpowiadających współczesnym wymaganiom,

3) dla osiągnięcia tych celów konieczna jest celowa organizacja administracji weterynaryjnej w Państwie, do czego przedewszystkiem przyczyni się usamodzielnienie inspektorów weterynaryjnych przy urzędach wojewódzkich i wyodrębnienie ich z wydziałów rolnictwa i weterynarji.

Wobec powyższego, Zarząd Główny Związku Zawodowego Lekarzy Weterynaryjnych Państwa Polskiego czuje się w obowiązku zwrócić uwagę Wysokiego Rządu, że lekarze weterynaryjni, stojący na czele państwowej administracji weterynaryjnej gotowi są w zupełności wziąć na siebie pełną odpowiedzialność wobec Państwa i społeczeństwa za skuteczne i sprawne prowadzenie i wykonywanie służby sanitarno-weterynaryjnej, przyczyniając się jednocześnie do osiągnięcia znacznego zwiększenia bilansu handlowego Skarbu Państwa przez wzmożenie i utrzymanie intensywnego eksportu zagranicę zwierząt domowych i ich produktów,—o ile kompetentne czynniki rządowe skłonne będą zorganizować państwową administrację weterynaryjną w sposób następujący:

1) zniesienie Wydziałów Rolnictwa i Weterynarji przy Urzędach Wojewódzkich, jako zbytecznych ze względów oszczędnościowych oraz szkodliwych ze względów technicznych;

2) utworzenie samodzielnych wojewódzkich inspektoratów weterynaryjnych, na których czele stać będą wojewódzcy radcy weterynaryjni, bezpośrednio podlegli wojewodom,—która to zmiana nie przyczyni Skarbowi Państwa żadnych nowych wydatków.

Na potwierdzenie powyższego dołącza się wykaz przydziału spraw w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu za okres 5-ciu miesięcy w r. 1926, gdzie na 2356 spraw zostały załatwione 1822 sprawy w Urzędzie Weterynaryjnym przez 2 referentów, 534 zaś sprawy, w tem przeważna ilość—hodowlanych, które powinny również należeć do Oddziału Weterynarji, załatwiono przez 4 referentów Oddziałów Rolnego i Leśnego.

W dniu 6 września r. b. Zarząd Główny otrzymał od Pana Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych następującą odpowiedź:

MINISTERSTWO ROLNICTWA
i DÓBR PAŃSTWOWYCH
Nr. 2194/W. I.

Odpow. na Nr. 370/26
z dnia 16/VII. 1926 r.
W sprawie wyodrębnienia inspektoratów weterynaryjnych przy Urzędach Wojewódzkich.

Warszawa, dnia 31 sierpnia 1926 r.

Do

Zarządu Głównego
Związku Zawodowego Lekarzy Weterynaryjnych
w WARSZAWIE
ul. Wiejska Nr. 18.

Memorjał w sprawie wyodrębnienia inspektoratów weterynaryjnych przy Urzędach Wojewódzkich, po zapoznaniu się z jego treścią, wezmę pod uwagę przy rozważaniu aktualnej w najbliższym czasie zmianv organizacji władz administracyjnych II-ej instancji.

Minister

(—) *Dr. Raczyński*

Do powyższego dodajemy, że z chwilą przystąpienia Rządu do reorganizacji Urzędów Wojewódzkich, Zarząd Główny dołoży wszelkich starań, aby tak ważna sprawa usamodzielnienia administracji weterynaryjnej w Urzędach II-ej instancji załatwiona została pomyślnie, czego wymaga dobrze zrozumiany interes własny Państwa i postulaty korporacji weterynaryjnej.

IV-ty ZJAZD RADY DELEGATÓW.

W związku z zamierzoną przez Rząd reorganizacją systemu płacy państwowych lekarzy weterynaryjnych Zarząd Główny Związku dla ustalenia wyraźnego stanowiska korporacji weterynaryjnej zwołał w dniu **3 października r. b.** Zebranie Rady Delegatów, w celu podjęcia w tej sprawie odpowiednich starań.

Porządek obrad Zebrania, które odbyło się łącznie z Zebraniem Zarządu Głównego, zawierał:

1) sprawę reorganizacji systemu płacy państwowych lekarzy weterynaryjnych,
2) sprawę zmian statutu,
3) sprawę ostatecznego uchwalenia regulaminu oraz terminu uruchomienia Kasy Pogrzebowej oraz
4) wolne wnioski.

W zebraniu wzięli udział przedstawiciele 12 oddziałów wojewódzkich Związku, a mianowicie: Oddziału Białostockiego—kol. Leonowicz, Lubelskiego—kol. kol. Żyłko i Skoczyński, Nowogródzkiego—kol. Nowak, Poleskiego— kol. Pęski, Pomorskiego — kol. Ziegert, Poznańskiego—kol. Dr. Krygicz, Śląskiego—kol. Strycziewicz, Stanisławowskiego — kol. Popper, Tarnopolskiego — kol. Miecik, Warszawskiego — kol. Hantower, Wileńskiego — kol. Nowicki, Wołyńskiego kol. Mroczek, oraz członkowie Zarządu Głównego — koledzy: Budzyński, Dr. Gracz, Heřman, Miecik, Pietruszczyński i Zaniewski. Usprawiedliwiły nieobecność swych delegatów Oddziały Kielecki i Lwowski, Oddziały zaś Krakowski i Łódzki — nieprzybycia delegatów nie usprawiedliwiły.

Po zreferowaniu w nader wyczerpujący sposób przez kol. Dr. Gracza sprawy zamierzonej reorganizacji systemu płacy państwowych lekarzy weterynaryjnych rozwinęła się bardzo szczegółowa dyskusja, w której podkreślona została przez obecnych paląca — zwłaszcza dla b. zaboru rosyjskiego — potrzeba uregulowania sprawy opłat za czynności półurzędowe w sensie pozytywnym, przyznającym opłaty od stron na rzecz lekarzy weterynaryjnych.

Po dyskusji Rada Delegatów jednomyślnie powzięła w tej sprawie następujące uchwały:

1) Wobec zamiaru wydania przez Rząd ustawy o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, Związek Zawodowy Lekarzy Weterynaryjnych Państwa Polskiego stoi na stanowisku, że ustawa ta winna przewidywać, iż wszelkie czynności, połączone z obrotem zwierząt i produktów zwierzęcych, wykonywane przez urzędowych lekarzy weterynaryjnych

w interesie stron, nie powinny obciążać Skarbu Państwa, a winny być opłacane przez zainteresowanych na rzecz tychże lekarzy weterynaryjnych.

2) O ile powyższe nie da się pogodzić z obowiązującemi ustawami o pragmatyce i służbie cywilnej, Związek Zawodowy Lekarzy Weterynaryjnych uważa, że państwowym lekarzom weterynaryjnym, czerpiącym z czynności wymienionych pod 1) specjalne dochody, można uczynić pewne procentowe potrącenia, najwyżej do 50% stałego uposażenia. W żadnym razie nie należy państwowym lekarzom weterynaryjnym obniżać przynależnych im stopni służbowych, jak również potrącenia nie mogą mieć wpływu na uprawnienia, przysługujące urzędnikom państwowym, a uzależnione od wysokości pobieranego stałego uposażenia.

3) Za czynności urzędowych lekarzy weterynaryjnych w charakterze sądowych rzeczoznawców należy przyznać urzędowym lekarzom weterynaryjnym osobne wynagrodzenie.

Punkt 2-gi porządku obrad, dotyczący zmiany statutu, zreferował kol. Wł. Miecik, przedstawiając b. szczegółowo opracowany przez siebie projekt statutu, uwzględniający wszelkie poprawki i uzupełnienia do dawnego statutu, wysunięte przez referenta,—doświadczenie lat ubiegłych tudzież—ostatni Walny Zjazd.

Dwukrotnie odczytany projekt został w całości przyjęty. Projekt ten, po przyjęciu przez przyszły Walny Zjazd, zostanie przedstawiony Ministerstwu Spraw Wewnętrznych do zatwierdzenia, narazie zaś Rada Delegatów poleciła Zarządowi Głównemu rozesłanie statutu Oddziałom z zaleceniem stosowania się do niego.

Punkt 3-ci porządku obrad, dotyczący ostatecznego uchwalenia regulaminu oraz terminu uruchomienia Kasy Pogrzebowej, referował prezes kol. Herman, przedstawiając projekt regulaminu Kasy, uwzględniający postulaty, wysunięte przez Walny Zjazd tudzież poprawki, wniesione przez Zarządy Oddziałów, które zapoznały się uprzednio z treścią projektu.

Po szczegółowej dyskusji przyjęto jednogłośnie regulamin Kasy Pogrzebowej w brzmieniu, które podajemy na innem miejscu, z zaleceniem uruchomienia Kasy Pogrzebowej od dnia 1 stycznia 1927 roku.

W wolnych wnioskach kolega Budzyński zwrócił się do Kolegów z wezwaniem o zgłaszanie się do pracy w zarządach organizacji, gdyż potrzeby stale wzrastają w miarę, jak powiększają się jej agendy.

Kol. Dr. Krygicz wystąpił z wnioskiem wyrażenia uznania Zarządowi Głównemu za nader udatne pod każdym względem i gorliwe zajęcie się sprawami organizacji, która coraz bardziej i coraz lepiej się rozwija, w szczególności zaś za wydanie pamiętnika Zjazdu. Wniosek ten obecni jednogłośnie zaaprobowali.

Kol. Prezes, przyjmując powyższe do wiadomości, podkreślił, iż z niemniejszym zapałem przystępuje obecnie Zarząd Główny do wydawnictwa „Życia Weterynaryjnego“, jak również, że zamierza w dalszym ciągu pracować nad rozwojem i umocnieniem Związku, który, jako jedyna, skupiająca cały zespół lekarzy weterynaryjnych w kraju, zawodowa organizacja, ma już obecnie mocne podstawy moralne i finansowe.

Na tem po sześciu godzinach obrad zamknął Prezes Zarządu Głównego IV-ty Zjazd Rady Delegatów, dziękując obecnym za bardzo liczne jego obesłanie, tudzież za gruntowną pracę nad rozwiązaniem ważnych dla korporacji zagadnień.

Brak organizacji weterynaryjnej w sejmikach powiatowych.

Upłynęło już 5—6 lat od czasu, kiedy zostały wprowadzone i zalegalizowane posady samorządowe lekarzy weterynaryjnych przy sejmikach powiatowych; brak jednakże dotąd właściwego, obowiązującego wszystkich regulaminu i ustalonych przepisów, któreby regulowały pracę tych lekarzy i ułatwiały im orjentowanie się w wykonywaniu obowiązków służbowych.

Przedewszystkiem jest rzeczą niedopuszczalną, ażeby każdy wydział powiatowy stwarzał oddzielnie dla siebie pomoc weterynaryjną według widzimisię kilku członków swego sejmiku; traci na tem bardzo powaga naszego zawodu, cierpi również i sama sprawa, ponieważ nie jest organizowana przez fachowców. Rzecz taka powinna być bezwarunkowo zależna z jednej strony od Związku Zawodowego Lekarzy Weterynaryjnych pod względem zawodowo-społecznym i od Inspektora Weterynaryjnego danego województwa — pod względem fachowym i administracyjnym.

Powinien być bezwzględnie jeden ustalony dla wszystkich sejmików w Państwie regulamin służby weterynaryjnej, oparty na zasadach racjonalnego podziału pracy personelu; regulamin taki powinien być zatwierdzony przez odpowiednie władze, i wtedy każdy sejmikowy lekarz weterynaryjny, a szcze-

gólnie nowozaangażowany, będzie mógł się zorjentować w swych obowiązkach. Dziś pod tym względem panuje znaczny chaos, co powoduje wiele nieporozumień pomiędzy lekarzem a członkami sejmiku. W szeregu różnorodnych czynności służby weterynaryjnej powinna być wyjaśniona i ustalona sprawa szczepień, a mianowicie: nie powinno się krępować lekarza w wyborze materjału szczepiennego, jak to się dzieje w niektórych sejmikach, należy też ustalić wynagrodzenie od sztuki. Jeżeli dany sejmik zaangażował lekarza, to winnien mieć do niego zaufanie i nie wtrącać się do jego specjalności.

Przytoczone wyżej sprawy powinny być odpowiednio unormowane przez opracowanie regulaminu, ponieważ stosunki obecne są nienormalne, co w wyniku okazuje się szkodliwe dla obu stron.

Pożądaną więc jest rzeczą, ażeby sprawa uporządkowania i ujednostajnienia służby weteryn. samorządowej była podjęta przez nasze władze w czasie najbliższym; inicjatywa w tym względzie winna wyjść z łona Związku Zawodowego Lek. Weterynaryjnych.

Z. Olszański, lek. wet.

Poruszona sprawa jest jedną z bolączek naszego życia zawodowego. Jaknajrychlejsze jej uregulowanie jest rzeczą konieczną. Godząc się częściowo z wywodami autora, otwieramy dyskusję na temat poruszony, w celu bliższego omówienia szczegółów i szerszego rozwinięcia zagadnienia.

Redakcja.

SEKCJA POŚREDNICTWA PRACY.

Przy Głównym Zarządzie Związku zorganizowana została Sekcja Pośrednictwa Pracy, w celu wskazywania Kolegom wolnych posad tak w służbie państwowej i samorządowej, jak również wolnych miejsc praktyki prywatnej.

Sekcja Pośrednictwa Pracy zwróciła się do zainteresowanych instytucyj: urzędów państwowych, samorządowych, komunalnych i społecznych z prośbą o zgłaszanie wszelkich wolnych stanowisk dla lekarzy weterynaryjnych z podaniem wymaganych kwalifikacyj, zakresu pracy i warunków materjalnych.

W odezwie naszej zaznaczyliśmy, że, znając dokładnie swych członków pod względem kwalifikacyj fachowych i dążąc do utrzymania na należytym poziomie etyki zawodu, Sekcja Pośrednictwa Pracy będzie mogła polecać jaknajbardziej odpowiednich kandydatów.

Na skutek tej odezwy zgłoszone zostały do Sekcji Pośrednictwa Pracy następujące wakujące posady dla lekarzy weterynaryjnych:

W Woj. Białostockiem	(pow. Grodzieński)	— Indury	wakuje	posada	miejsk.	lek.	wet.
„ „	„ „	— Krynki	„	„	sejm.	„	„
„ Kieleckiem	(pow. Radomski)	— Zwoleń	„	„	miejsk.	„	„
„ „	(„ Kozienicki)	— Kozienice	„	„	sejm.	„	„
„ „	(„ Opoczyński)	— Opoczno	„	„	—	„	„
„ Lubelskiem	(„ Węgrowski)	— Węgrów	„	„	miejsk.	„	„
„ Nowogródzkiem	(„ Lidzki)	-- Ejszyszki	„	„	sejm.	„	„
„ Warszawskiem	(„ Nieszawski)	— Radziejów	„	„	sejm.	„	„
„ „	(„ Sierpecki)	— Raciąż	„	„	sejm.	„	„
„ Wołyńskiem	(„ Kowelski)	— —	„	„	2 sejm.	„	„
„ „	(„ Lubomelski)	— —	„	„	1 sejm.	„	„
„ „	(„ Horochowski)	— —	„	„	1 sejm.	„	„
„ „	(„ Kostopolski)	— —	„	„	gran. kontr.		„
„ „	(„ Sarneński)	— —	„	„	„	„	„

Bliższych warunków, dotyczących objęcia tych stanowisk, udzieli zainteresowanym Sekcja Pośrednictwa Pracy.

Zarząd Główny Związku zwraca się niniejszem z apelem do wszystkich Kolegów, aby zamierzenia nasze w tej dziedzinie usilnie poparli. Mianowicie prosimy Kolegów:

1) o każdorazowe rychłe wskazywanie wolnych posad, podając dokładne warunki co do zakresu służby i obowiązków, wysokości stałego uposażenia i przypuszczalnych dochodów dodatkowych, jak również co do warunków mieszkaniowych, co do istniejących szkół średnich i t. p.;

2) o współdziałanie w tym względzie, aby zainteresowane instytucje posługiwały się wyłącznie Sekcją Pośrednictwa Pracy i umieszczały swe ogłoszenia o wakansach na łamach „Życia Weterynaryjnego“.

W celu zaś zadośćuczynienia indywidualnym życzeniom Kolegów, byłoby nadto rzeczą wielce pożądaną, aby Koledzy, zgłaszający się o posadę, dołączali krótką wzmiankę o przebiegu swej pracy zawodowej i określali pożądane warunki, dotyczące środowiska poszukiwanej posady.

W końcu nadmieniamy, że Sekcja Pośrednictwa Pracy zamierza, współdziałając z Zarządem Kasy Pogrzebowej i Funduszu Wdów i Sierot, zająć się zorganizowaniem pośrednictwa pracy dla wdów i sierot, pozostałych po Kolegach, b. członkach Związku Zawodowego, a mianowicie, uzyskiwać dla nich stanowiska w rzeźniach (trychinoskopistek, sekretarek i t. p.). W tej sprawie zwróci się w czasie właściwym z odpowiednim konkretnym projektem i apelem do wszystkich Oddziałów Związku Zawodowego, jak i poszczególnych Kolegów.

Wszelkie informacje, jak również pośredniczenie w uzyskiwaniu posady dla członków Związku— **bezpłatne.** Niecłonkowie uiszczają za pośrednictwo pewną sumę na „Fundusz Wdów i Sierot", określaną każdorazowo przez Zarząd Główny.

Koszty podróży państwowych lekarzy weterynaryjnych.

Jak się dowiadujemy, Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych udało się nareszcie przekonać miarodajne czynniki, że koszty podróży państwowych lekarzy weterynaryjnych winny być opłacane z kredytów, przewidzianych w budżecie M-twa Roln. i D. P., a nie ministerstwa Spraw Wewn., jak to miało miejsce dotychczas. Tem samem powiatowi lekarze weterynaryjni obecnie nie będą już tak skrępowani w swoich wyjazdach służbowych, a znaczne zaległości za ubiegłe wyjazdy, sięgające nieraz u poszczególnych kolegów kilkunastuset złotych, będą mogły być niezwłocznie uregulowane.

Na okoliczność tę zwracamy uwagę zainteresowanych kolegów.

O silną organizację zawodu.

Życie i praktyka wykazują, że silne i wielkie organizacje posiadają w państwach wpływ decydujący na całokształt zagadnień państwowych. Organizacje te mogą w odpowiednim momencie, o ile tego interes ich wymaga, wywrzeć silny nacisk, czy to na rząd, czy też na całe społeczeństwo — celem załatwienia spraw w myśl postulatów własnych.

Przykładów na to mamy w historji lat ubiegłych bardzo dużo. Dziś jeszcze obserwujemy strajk górników angielskich, gdzie państwo tak silne i bogate ugina się pod naporem związków górniczych angielskich.

Widzimy i w naszem państwie, że niektóre silne związki i organizacje wywalczyły sobie znaczne prawa i przywileje dla swych członków, może nieraz z krzywdą drugich.

Pomijamy organizacje społeczne i partyjne, chcemy zwrócić uwagę tylko na fakt, że organizacje jako takie nie są zbyteczne we własnem Państwie i że nie należy żyć starą tradycją państw zaborczych, która stała na stanowisku, że organizacje nie dają nic — są zbędne i że należy do nich odnosić się z największą rezerwą.

Czy czegoś podobnego nie obserwujemy w naszym zawodzie?

Lekarze weterynaryjni nie posiadali do niedawna organizacji, jednoczącej cały ogół. Byli oni przekonani, że wybrańcy z pośród narodu będą każdego obywatela, poszczególne zawody, wreszcie całe społeczeństwo bronić sprawiedliwie i stwarzać każdemu możliwe warunki do egzystencji, bez względu na jego przynależność zawodową, klasową czy partyjną.

Wiara w podobną sprawiedliwość zawodzi, gdyż stanowisko przynależne nam z tytułu naszego cenzusu naukowego, czy z zajmowanej pozycji społecznej — tracimy.

O zrozumienie dla zawodu naszego, jak dotąd, kołaczemy naprożno. Wszelkie przedstawienia, prośby i groźby pozostają bez odpowiedzi. Laicy ujmują ster praw, które, ze względu na fach nasz, nam się jedynie należą; sprawy te są w ten sposób prowadzone na bezdroża, co wyrządza społeczeństwu i Państwu niepowetowane straty i szkody.

Zaczątek zbożnej pracy, która wyda niezawodnie pozytywne rezultaty, powstał w Warszawie. Powołany tam do życia Związek Zawodowy Lekarzy Weterynaryjnych Państwa Polskiego, podzielony na oddziały, odpowiadające ilości województw, przechodził stadja wzmożenia i osłabienia tętna życia organizacyjnego zarówno w Centrali, jak i poszczególnych oddziałach. Placówki, wyróżniające się twórczą pracowitością, oddziaływują dodatnio na pozostałe. Jako korzystny moment w ewolucyjnym rozwoju tej organizacji podkreślić należy fakt rekonstrukcji Zarządu Głównego, który przyczynił się w znacznym stopniu do skonsolidowania całego Związku.

Jednym z objawów wzmożonej siły i tężyzny organizacji był zwołany III Zjazd Członków Związku Zawodowego Lekarzy Weterynaryjnych Państwa Polskiego, który odbył się w dniach 2 i 3 maja r. b. w Warszawie, o treściwym obszernym programie.

Najważniejsze postulaty i kwestje bieżące zostały na zjeździe wysunięte—podjęto walkę o prawa, które nam się słusznie należą. Bodaj byłoby to szczęśliwą próbą, a wiara w zwycięstwo—zachętą do dalszej pracy organizacyjnej, zachętą, co siły mnoży i sojuszników przysparza!

Tym, którzy w pierwszych szeregach zetrą się w tej ciężkiej walce, jaka rozegra się między zwolennikami bizantynizmu ustawowego i wstecznictwa, a otwartemi głowami ludzi wolnej przyszłej Polski, przypominamy, że za nimi stoją kadry zdecydowanych bojowników o lepszą przyszłość narodu i własnego zawodu.

Zarząd Tarnopolskiego Oddziału Związku.

Czy nie zalegasz z opłaceniem składki członkowskiej do **Związku** oraz na **„Fundusz Wdów i Sierot"?** Spełń corychlej swój obowiązek względem korporacji.

EGZAMIN ADMINISTRACYJNY

dla państwowych lekarzy weterynaryjnych.

W Dzienniku Ustaw R. P. z dnia 31 marca 1926 roku Nr. 30 poz. 187 zostało opublikowane rozporządzenie Rady Ministrów, normujące przygotowawczą służbę administracyjną—sprawę egzaminu praktycznego dla lekarzy weterynaryjnych, na którego podstawie mogą odpowiedni kandydaci zdobyć upoważnienie do zajmowania stanowisk urzędników kategorji I w państwowej służbie cywilnej.

Rozporządzenie to brzmi:

Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 17 marca 1926 r.

o ustaleniu wymagań od kandydatów na stanowiska urzędników kategorji I-ej w państwowej służbie weterynaryjnej.

Na zasadzie art. 11 i 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. Dla uzyskania stanowiska urzędnika kategorji I-ej w państwowej służbie weterynaryjnej wymagane jest:

a) posiadanie warunków, wyszczególnionych w art. 6 i 7 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164);

b) ukończenie wyższych studjów weterynaryjnych (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 629);

c) odbycie służby przygotowawczej (praktyki), przewidzianej w art. 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej;

d) złożenie egzaminu praktycznego, ustanowionego niniejszem rozporządzeniem.

Od obowiązku odbycia służby przygotowawczej (punkt c) zwolnieni są kandydaci, którzy po ukończeniu studjów weterynaryjnych pracowali conajmniej przez okres dwóch lat w zawodzie lekarsko-weterynaryjnym.

§ 2. Podania o dopuszczenie do służby przygotowawczej należy wnosić do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Do podania należy dołączyć: metrykę urodzenia, dowody posiadania obywatelstwa polskiego i ukończenia wyższych studjów weterynaryjnych oraz dokładny życiorys.

Przed przyjęciem do służby przygotowawczej władza powołana do mianowania zasięga opinji lekarza urzędowego co do stanu zdrowia kandydata.

§ 3. W czasie służby przygotowawczej winien kandydat zapoznać się dokładnie z wszystkiemi czynnościami państwowej służby weterynaryjnej.

O wyniku służby przygotowawczej orzeka władza, powołana do mianowania kandydata.

§ 4. Podania o dopuszczenie do egzaminu praktycznego kandydaci winni wnosić do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, które rozstrzyga o dopuszczeniu do egzaminu.

Kandydaci zwolnieni od obowiązku odbycia służby przygotowawczej (§ 1 ustęp ostatni) winni dołączyć do podania dokumenty, wyszczególnione w § 2, oraz zaświadczony przez władze administracyjne I-ej instancji dowód odbycia po ukończeniu studjów weterynaryjnych dwuletniej praktyki w zawodzie lekarsko-weterynaryjnym.

§ 5. Dla odbycia egzaminów Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych ustanawia komisję egzaminacyjną.

Komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego i 4-ch członków. Przewodniczącym komisji jest Dyrektor Departamentu Weterynarji Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Zastępcę przewodniczącego powołuje Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych na okres dwóch lat z pośród urzędników Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, posiadających wyższe studja weterynaryjne.

Członków komisji Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych powołuje na dwa lata:

a) z pośród podległych mu urzędników:

1) posiadających wyższe studja weterynaryjne oraz

2) posiadających ukończone wykształcenie prawnicze, tudzież

b) z pośród profesorów państwowych uczelni weterynaryjnych za zgodą senatu danej uczelni.

Jeden z członków komisji winien posiadać ukończone wykształcenie prawnicze.

Przewodniczącemu służy prawo egzaminowania.

§ 6. Egzamin praktyczny dzieli się na pisemny i ustny.

§ 7. Egzamin pisemny polega na wykonaniu i przedstawieniu przez kandydata pracy pisemnej. Temat pracy pisemnej wyznacza przewodniczący komisji z zakresu jednego z przedmiotów, wyszczególnionych w § 11 część I.

Praca pisemna winna być przedstawiona przewodniczącemu komisji przed upływem 6-go miesiąca od dnia wyznaczenia terminu kandydatowi.

W razie nieprzedstawienia pracy pisemnej w tym terminie uważa się egzamin za niezłożony.

Przewodniczący komisji może w wyjątkowych wypadkach na umotywowaną prośbę kandydata przesunąć wyznaczony mu termin przedstawienia pracy.

§ 8. Praca pisemna winna stanowić samodzielne i naukowe opracowanie tematu oraz uwzględniać własne spostrzeżenia i doświadczenia kandydata.

Do pracy pisemnej winien być załączony wykaz literatury, którą kandydat posługiwał się przy opracowywaniu tematu.

Ponadto praca winna w zakończeniu zawierać pisemne zapewnienie kandydata, że pracę wykonał bez obcej pomocy, posługując się jedynie literaturą, wyszczególnioną w wykazie.

§ 9. Pracę pisemną rozpatrują wyznaczeni w tym celu przez przewodniczącego komisji członkowie komisji egzaminacyjnej.

Ocena pracy pisemnej winna być uzasadniona i zakomunikowana kandydatowi przez przewodniczącego komisji przed upływem 6 tygodni od dnia jej przedstawienia przez kandydata.

§ 10. Ocenę pracy pisemnej określa się według jednego z następujących stopni: „bardzo dobrze", „dostatecznie", „niedostatecznie".

Przewodniczący komisjj wyznacza kandydatom, którzy złożyli egzamin pisemny, termin składania egzaminu ustnego, kandydatom zaś, którzy egzaminu pisemnego nie złożyli, wyznacza na ich prośbę termin ponownej pracy pisemnej.

§ 11. Przedmiotem egzaminu ustnego są:

I. a) choroby zakaźne i wady ewikcyjne zwierząt gospodarskich ze szczególnem uwzględnieniem anatomji patologicznej, bakterjologji, serologji i odkażania;
b) higjena i żywienie zwierząt oraz hodowla;
c) higjena mięsa i mleka oraz kontrola środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego.

II. Znajomość ustawy konstytucyjnej i ustawy o państwowej służbie cywilnej, dokładna znajomość ustawodawstwa weterynaryjnego, tudzież ogólna znajomość ustroju i zakresu działania władz państwowych i samorządowych.

§ 12. Egzamin ustny dzieli się na część specjalną i ogólną. Część ogólna egzaminu odbywa się bezpośrednio po części specjalnej egzaminu.

§ 13. Część specjalna egzaminu polega na rozwiązaniu przez kandydata ściśle praktycznego zadania z zakresu jednego z przedmiotów, wyszczególnionych w § 11 część I (np. przeprowadzenie sekcji zwłok zwierzęcych, zbadanie zwierzęcia chorego lub podejrzanego o chorobe i t. p.).

Temat części specjalnej egzaminu wyznacza przewodniczący w porozumieniu z członkami komisji.

Wyniki, do jakich doszedł kandydat w części specjalnej egzaminów, winien tenże opisać pod nadzorem jednego z członków komisji.

Wynik części specjalnej egzaminu uwzględnia się przy określaniu stopnia oceny odpowiedzi z tego przedmiotu egzaminu ustnego, z zakresu którego wyznaczony był temat części specjalnej egzaminu.

§ 14. Część ogólna egzaminu obejmuje wszystkie przedmioty, wymienione w § 11, i odbywa się w obecności wszystkich członków komisji egzaminacyjnej z każdym kandydatem zosobna.

§ 15. Ocenę wyniku odpowiedzi z poszczególnych przedmiotów egzaminu ustnego, jak również końcową ocenę wyniku całego egzaminu określa się według jednego z następujących stopni: „bardzo dobrze", „dobrze", „dostatecznie", „niedostatecznie".

§ 16. Jeżeli kandydat otrzymał stopień „niedostatecznie" z jednego z przedmiotów egzaminu ustnego, może egzamin z tego przedmiotu powtórzyć, nie wcześniej, niż przed upływem 6 tygodni, a nie później, niż po upływie 3 miesięcy od dnia poddania się egzaminowi ustnemu.

Egzamin ustny uważa się za niezłożony, o ile kandydat otrzymał stopień „niedostatecznie" z dwóch lub więcej przedmiotów egzaminu ustnego, lub nie poddał się egzaminowi ustnemu w wyznaczonym mu terminie (ustęp ostatni § 10), względnie nie złożył egzaminu poprawczego lub nie poddał się temu egzaminowi w określonym w ustępie pierwszym terminie.

Jeżeli kandydat nie złożył egzaminu ustnego, może ten egzamin powtórzyć nie wcześniej, niż przed upływem trzech miesięcy, a nie później, jak po upływie roku od dnia poddania się egzaminowi ustnemu.

Termin składania egzaminu poprawczego (ustęp 1-szy) i powtórnego egzaminu (ustęp 3-ci) wyznacza przewodniczący komisji.

Przewodniczący komisji może w wyjątkowych wypadkach na umotywowaną prośbę kandydata przedłużyć mu terminy, ustalone w ustępach pierwszym i trzecim niniejszego paragrafu oraz w § 24.

§ 17. Egzamin uważa się za złożony w razie pomyślnego wyniku pisemnego i ustnego.

Egzamin pisemny wolno powtórzyć dwa razy, ustny zaś raz. Kandydaci, którzy nie złożyli egzaminu po raz drugi, mogą być dopuszczeni (§ 4) do powtórzenia tylko całego egzaminu (ustnego i pisemnego).

§ 18. Z przebiegu egzaminu sporządza się protokół, do którego wpisuje się skład komisji egzaminacyinej, temat pracy pisemnej kandydata i jej ocenę, pytania egzaminu ustnego, ocenę poszczególnych odpowiedzi oraz wynik końcowy egzaminu. Ponadto do protokółu należy dołączyć pracę pisemną kandydata (§ 8) i pisemne opracowania wyników części specjalnej egzaminu (§ 13).

§ 19. Na dowód poddania się egzaminowi kandydat otrzymuje świadectwo urzędowe, wystawione przez komisję według załączonego wzoru.

Świadectwo winno być podpisane przez przewodniczącego i członków komisji oraz zaopatrzone pieczęcią komisji egzaminacyjnej.

§ 20. Kandydatom, którzy poddają się egzaminowi po odbyciu służby przygotowawczej, przewidzianej w art. 12 ustawy o państwowej służbie cywilnej, a pełnią służbę nie w siedzibie komisji i poddają się egzaminowi po raz pierwszy, należą się normalne djety i zwrot kosztów podróży.

§ 21. Złożenie przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia egzaminu praktycznego na podstawie rozporządzenia austrjackiego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 21 marca 1873 r. o egzaminach dla lekarzy i weterynarzy (Dz. U. P. Nr. 37) lub rozporządzenia pruskiego Ministerstwa Rolnictwa, Domen i Lasów z dnia 28 czerwca 1910 r. w sprawie egzaminów dla powiatowych lekarzy weterynaryjnych — jest równoznaczne ze złożeniem egzaminu praktycznego, ustanowionego niniejszem rozporządzeniem.

§ 22. Urzędnicy mianowani do odwołania (prowizoryczni) lub pracownicy kontraktowi, zajmujący w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia stanowiska kategorji I-ej w państwowej służbie weterynaryjnej, mogą być mianowani na stałe, o ile przesłużyli przynajmniej jeden rok w państwowej służbie weterynaryjnej lub, przed wstąpieniem na służbę państwową, pracowali przynajmniej przez okres dwóch lat w zawodzie lekar-

sko-weterynaryjnym, i o ile złożą z wynikiem pomyślnym egzamin praktyczny, ustanowiony niniejszem rozporządzeniem.

§ 23. Kandydaci, którzy, na zasadzie przepisów wymienionych w § 21, zostali przeznaczeni do powtórzenia egzaminu z jednego przedmiotu, mogą poddać się temu egzaminowi na zasadach, wyszczególnionych w niniejszem rozporządzeniu, w terminie sześciu miesięcy, licząc od dnia ustanowienia komisji egzaminacyjnej (§ 5 ustęp pierwszy).

W razie niedotrzymania tego terminu uważa się egzamin ustny za niezłożony.

§ 24. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy w przedmiocie, unormowanym niniejszem rozporządzeniem.

Zgodnie z powyższem, dla uzyskania stanowiska w państwowej służbie weterynaryjnej (urzędnicy kategorji I) wymaga się poza ogólnemi warunkami, dotyczącemi obywatelstwa polskiego, nieskazitelnej przeszłości, wieku, w myśl przepisów art. 6, 7 i 8 ustawy z dnia 17 lutego 1922 roku o państwowej służbie cywilnej a, poza ukończeniem wyższych studjów weterynaryjnych, także złożenia „egzaminu praktycznego".

Do tego egzaminu mogą być dopuszczeni kandydaci, którzy:

1) jako urzędnicy, mianowani do odwołania (prowizoryczni) lub pracownicy kontraktowi, zajmowali w dniu wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 marca 1926 roku stanowisko kategorji I-ej w państwowej służbie weterynaryjnej, o ile przesłużyli przynajmniej 1 rok w państwowej służbie weterynaryjnej, albo

2) odbyli służbę przygotowawczą, przewidzianą w art. 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (przez przeciąg conajmniej 1 roku), albo

3) pracowali conajmniej przez okres 2 lat w zawodzie lekarsko-weterynaryjnym po ukończeniu wyższych studjów weterynaryjnych, albo

4) którzy, w chwili wejścia w życie podanego na wstępie rozporządzenia, dopuszczeni byli do egzaminu fizykackiego lub taki już w części złożyli na zasadzie przepisów rozp. austr. Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 31 marca 1873 r. (Dz. U. P. nr. 37) lub rozp. prusk. Min. Roln. Dom. i Las. z dnia 28 czerwca 1910 roku.

Wnioski o dopuszczenie do egzaminu praktycznego winni Koledzy składać w drodze służbowej do Departamentu Weterynarji w Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych w terminie, który będzie dodatkowo ogłoszony.

Ze względu na charakter państwowej służby weterynaryjnej, a zwłaszcza wobec potrzeby praktycznych znajomości zagadnień rolniczych i hodowlanych u państwowych lekarzy weterynaryjnych, należałoby, zdaniem naszem, dla odbycia służby przygotowawczej, przydzielać kandydatów, jako praktykantów I-ej kategorji (art. 40 ustawy o służbie cywilnej) do oddziałów weterynaryjnych Urzędów Wojewódzkich, gdzie pod bezpośrednim nadzorem Inspektorów Weterynaryjnych pełnić by musieli obowiązki służbowe, według następującego programu:

1) przez 3 — 4 miesiące—służbę w Wojewódzkim Oddz. Weterynaryjnym, względnie w Departamencie Weterynarji Min. Roln. i D. P. (zajęcia biurowe, jak prace w rejestraturze, obok specjalnych prac fachowych, jak udział w komisjach, opracowywanie referatów i t. d.),

2) przez 2—3 miesiące – służbę państwową weterynaryjną przy władzy administracyjnej I instancji (zastępstwo powiatowego lekarza weterynaryjnego) lub załatwianie pewnych, specjalnie poruczonych agend służby weterynaryjnej I-ej instancji,

3) przez 3 miesiące – praktykę w jednej z rzeźni publicznych, które zostaną specjalnie do tego zakwalifikowane,

4) przez 3 miesiące—praktykę w jednym z wyższych naukowych instytutów weterynaryjnych lub w weterynaryjnych pracowniach rozpoznawczych, wyznaczonych przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Bliższe szczegóły co do samego egzaminu praktycznego, jak również i terminu zgłoszeń do egzaminów, nie omieszkamy w swoim czasie podać do wiadomości Kolegów.

Zagadnienia socjalne zawodu weterynaryjnego.

Jak każda jednostka w danem społeczeństwie winna spełniać swe obowiązki, wiążące ją w stosunku wzajemnym z zadaniami i obowiązkami całego społeczeństwa, tak samo ciąży na każdym zawodzie nakaz najdokładniejszego i najsumienniejszego spełniania swych zadań i obowiązków, wynikających z ważności tego zawodu w ogólnym zespole zagadnień społecznych.

W czasach budzącego się zrozumienia dla szeroko pojętej zasady współpracy, kiedy w życiu narodów i państw wybija się na czoło idea solidaryzmu, gdy w życiu gospodarczem tak skutecznie przyjmuje się rzucone przez ekonomistów hasło kooperacji, w czasach tych poszczególny zawód również nie może iść luzem, czy też pozostawać w odosobnieniu.

Zasada ta ma w całej pełni zastosowanie również do naszego zawodu.

Przy analizie stosunku obowiązków naszego zawodu do całości społeczeństwa i państwa wysuwa się na pierwsze miejsce rolniczy charakter Rzeczypospolitej, która, dzięki swym wyśmienitym warunkom przyrodzonym, potęgować musi swą produkcję hodowlaną, jako podstawę dobrobytu większości obywateli i Państwa przy należytym rozwoju eksportu zwierząt i produktów zwierzęcych.

Na tem tle wysnuwamy nasze zagadnienia socjalne, które dadzą się zanalizować w sposób następujący:

I. Stosunek nasz do Państwa i obowiązki z niego wynikające dla nas jako obywateli i urzędników.

a) Bezpartyjność w urzędzie,

b) sumienne spełnianie obowiązków,

c) kierowanie się nietylko surową literą prawa, ale uwzględnianie i należyte przystosowanie jej do potrzeb społeczeństwa, jednakże bez uszczerbku dla Państwa,

d) wzmacnianie moralnych podstaw w życiu społeczeństwa i Państwa,

e) ograniczanie dążeń egoistycznych, któreby groziły dobru Państwa,

f) tępienie interesowności w życiu publicznem,

g) podnoszenie rentowności hodowli inwentarza żywego celem zwiększenia produkcji zwierząt pod względem ilościowym oraz jakościowym — co wzbogaci Państwo i wzmoże dobrobyt jego obywateli.

II. Nasz stosunek do społeczeństwa i obowiązki względem niego.

a) Współdziałanie ze społeczeństwem tak pod względem społeczno-politycznym, jak i gospodarczym,

b) ochrona życia obywateli przez usuwanie przyczyn i skutków zaraźliwych chorób zwierzęcych, udzielających się ludziom,

c) ochrona mienia obywateli przez tępienie zaraźliwych chorób zwierzęcych i skuteczne leczenie chorób niezaraźliwych,

d) zajęcie się hodowlą zwierząt domowych, doprowadzenie jej do maximum wydajności,

e) konwencje weterynaryjne — nasze współdziałanie i opinja,

f) współdziałanie w rozwoju przemysłu, związanego z produkcją zwierzęcą,

g) udział w ubezpieczeniach żywego inwentarza, oraz w towarzystwach opieki nad zwierzętami, w pracach społecznych i oświatowych.

III. Obowiązki Rządu i społeczeństwa wobec stanu weterynaryjnego.

a) Wydanie ustaw, przepisów sanitarno-weterynaryjnych, któreby wyczerpywały tę dziedzinę,

b) należyta organizacja administracji weterynaryjnej,

c) ochrona praktyki lekarsko-weterynaryjnej.

IV. Obowiązki względem nas samych.

a) Solidaryzm zawodowy,

b) zorganizowanie się w Związek Zawodowy, Towarzystwa naukowe, Izby lekarsko-weterynaryjne i t p.,

c) utworzenie Kasy Pogrzebowej, Funduszu Wdów i Sierot, ubezpieczenia życiowe,

d) nawiązanie stosunków z pokrewnemi zawodami w kraju i zagranicą.

Zarząd Tarnopolskiego Oddziału Związku.

Zjazd we Lwowie.

W dniach 9 — 11 października r. b. odbył się we Lwowie III powszechny Zjazd lekarzy weterynaryjnych.

Nie otrzymawszy ze strony organizatorów zaproszenia na zjazd, Zarząd Główny nie widział możności wzięcia w nim udziału, w rezultacie czego Związek Zawodowy, jako taki, reprezentowany na zjeździe nie był, jakkolwiek, już choćby ze względu na specjalny tam dział zawodowy („stanowym" nazwany), reprezentacja Związku była ze wszech miar na zjeździe pożądana.

Czemu przypisać tak niebywałe zjawisko, że na powszechnym zjeździe korporacji pominięto jej najpotężniejszą zawodową organizację — przyszłość pokaże.

KASA POGRZEBOWA.

IV Zjazd Rady Delegatów Związku w dniu 3 października r. b. powziął ostateczną decyzję w sprawie uruchomienia Kasy Pogrzebowej i zatwierdził następujący regulamin:

REGULAMIN KASY POGRZEBOWEJ.

1) Kasa Pogrzebowa jest instytucją Związku Zawodowego Lekarzy Weterynaryjnych Państwa Polskiego z siedzibą w Warszawie.
2) Celem Kasy Pogrzebowej jest niezwłoczne udzielenie premji pogrzebowej rodzinie członka po jego śmierci, względnie osobie wskazanej przez członka.
3) Kierownikiem i zastępcą kierownika Kasy Pogrzebowej są dwaj członkowie Zarządu Głównego Związku Zawodowego, wybierani co rok z grona jego członków.
4) Członkiem Kasy Pogrzebowej jest każdy członek Związku.
5) Członek Kasy, który nie wpłaci jednorazowej składki w przeciągu 28 dni od chwili zawiadomienia go przez Zarząd Kasy o śmierci jej członka, otrzymuje powtórne wezwanie listem poleconym. Jeżeli i po tem wezwaniu nie zapłaci składki w przeciągu 14 dni, zostaje wykreślony z listy członków Kasy.
6) Przy wykreśleniu z listy członków nie zwraca się składek, uiszczonych poprzednio przez członka Kasy.
7) Członek Kasy Pogrzebowej, który uległ chorobie lub kalectwu, skutkiem czego utracił możność zarobkowania i jednocześnie nie posiada żadnego źródła dochodu, może być czasowo lub zupełnie zwolniony przez Zarząd Główny od opłacania składek, które uzupełnione będą z funduszu rezerwowego.

FUNDUSZE KASY.

8) Na fundusze Kasy składają się:
a) wpisowe (składka wstępna) w wysokości 5-krotnej składki bieżącej, t. j. 20 złotych od członka;
b) składka bieżąca przy każdorazowym wypadku śmierci — 4 złote od członka.

UWAGA: Członkowie Związku, którzy zgłoszą przystąpienie do Kasy Pogrzebowej do dnia 31 grudnia 1926 r., opłacają wpisowe w wysokości 3-krotnej składki bieżącej, t. j. 12 złotych.

ZOBOWIĄZANIA KASY.

9) Zobowiązania Kasy względem członka zaczynają się od dnia opłacenia przez niego wpisowego.
10) Niezwłocznie po otrzymaniu wiadomości o śmierci członka Kasy Pogrzebowej przesłane zostaje należne premjum osobie przez niego wskazanej w deklaracji, które wynosi 85% całej sumy, powstałej z jednorazowych składek wszystkich członków Kasy. Pozostałe 15% przeznaczone są na kapitał rezerwowy i na koszta prowadzenia Kasy.
11) Kasa zostaje uruchomiona z dniem 1 stycznia 1927 r., o ile do tego czasu zgłosi się i opłaci wpisowe conajmniej 200 członków.
12) Rozwiązanie Kasy Pogrzebowej może nastąpić na skutek uchwały większości $^3/_4$ głosów członków obecnych na Walnem Zgromadzeniu członków Związku Zawodowego Lekarzy Weterynaryjnych Państwa Polskiego.

Zarząd Główny Związku w dniu 14 października r. b. rozesłał Zarządom wszystkich oddziałów wojewódzkich blankiety zgłoszeń do Kasy Pogrzebowej celem dalszego rozesłania wszystkim członkom. O ile kto z Kolegów dotychczas nie otrzymał wspomnianego blankietu, zechce bezpośrednio zażądać z Wojewódzkiego Oddziału Związku. Zwracamy uwagę, że sprawa jest b. pilna, ponieważ termin ulgowy do zapisywania się do Kasy, zgodnie z p. 8 regulaminu, upływa z dniem 31 grudnia 1926 roku.

OD TYMCZASOWEGO KOMITETU REDAKCYJNEGO.

Celem doprowadzenia do skutku wydania pierwszego numeru „Życia Weterynaryjnego", niżej podpisani podjęli się roli tymczasowego doraźnego Komitetu Redakcyjnego.

Będąc jednak pochłonięci pracą, związaną z prowadzeniem Zarządu Głównego Związku, tudzież nie chcąc przywłaszczać sobie wyłącznego wpływu na kierunek i treść „Życia Weterynaryjnego", wzywamy gorąco wszystkich Kolegów, by się zgłaszali do pracy w stałym Komitecie Redakcyjnym zapoczątkowanego organu naszego.

Nadmieniamy przytem, że zamieszkiwanie poza stolicą bynajmniej nie stoi na przeszkodzie podobnej współpracy, która w drodze korespondencji daje się również uskuteczniać.

Niezależnie od powyższego zapraszamy najliczniejsze rzesze Kolegów do współpracy zapomocą korespondencji, nadsyłanej do redakcji pod adresem: Warszawa, Wiejska 18.

Tymczasowy Komitet Redakcyjny:

G. Budzyński. *J. Herman.*

Z ŻYCIA ODDZIAŁÓW.

Z Tarnopolskiego Oddziału Związku.

Tarnopolski Oddział Związku Zawodowego Lekarzy Weterynaryjnych zawiązał się z końcem 1922 roku i od tego czasu odbył 12 walnych zjazdów członków, a zarząd związku — 78 posiedzeń.

Zarząd spoczywa w rękach kolegów, osiadłych w Tarnopolu, w osobach: przewodniczącego—Inspektora Władysława Miecika, skarbnika — lustratora weter. Wł. Pietraszki i sekretarza—ref. wet. St. Chmurki.

W zrozumieniu, że tylko silne podstawy materjalne zapewniają rozwój i znakomity byt każdej organizacji, opodatkowali się koledzy powiatowi w wysokości 2%; miejscy — 1% pensji miesięcznej na kasę koleżeńską, z której udzielane są pożyczki niskoprocentowe i zapomogi chorym oraz wdowom. Ponadto Zarząd zbiorowo prenumeruje Przegląd i Wiadomości Weterynaryjne dla członków-kolegów.

Zarząd Oddziału wydał podręcznik dla oglądaczy zwierząt domowych, opracowany przez Dr. Micheliniego, który rozszedł się w 5000 egz. i dał pokaźny dochód. Przy zbiorowym zakupie kalendarza weterynaryjnego i surowic wszelkiego rodzaju Zarząd też uzyskał z potrąconej prowizji znaczną sumę, która wpłynęła do wspólnej kasy.

Podczas Zjazdów zostały wygłoszone następujące referaty: „O hodowli" Dr. H. Michelini, „O zarazie płucnej" Dr. D. Jarasz, „O nosaciźnie" Dr. M. Kelter, „O zarazie stadniczej" K. Sommerstein, „O dezynfekcji" Wł. Pietraszko, „O organizacji i uposażeniu miejskich lek. weter." B. Rathaus, „O lecznicy, szkole kucia i gabinecie bakterjologicznym" W. Miecik, „O zarazie płucnej" Prof. Dr. Panek, „O reorganizacji szkół podkuwaczy zwierząt domowych" Prof. Dr. Gajewski, „O kastracji zwierząt domowych" Prof. Dr. K. Sczudłowski, „O witaminach" Prof. Dr. Niemczycki. Oprócz tego urządzono 3-dniowy kurs mięsoznawstwa przez Prof. Dr. Trawińskiego.

Zarząd Oddziału zorganizował gabinet bakterjologiczny bogato wyposażony w najnowsze przyrządy i aparaty. Gabinet ten ma służyć za pracownię chemiczno-mikroskopowo-analityczną i bakterjologiczną wraz ze stacją badań środków spożywczych.

Oddział Związku ustalił taksę dla lekarzy weterynaryjnych i dużo pracował w sprawie ochrony pracy lekarzy wet. tudzież organizacji Izby lek. weterynaryjnej.

Celem ułatwienia Kolegom urzędowania opracował i wydał Zarząd Oddziału wszelkie druki urzędowe. Również zaopatrzył Zarząd Oddziału Związku Kolegów na powiatach w strzykawki, naczynia do wysyłki preparatów anatomo-patologicznych, instrumentarja do sekcji i hydropulty.

Zapoczątkowano składkę i złożono 1.935 zł. na łańcuch dla Rektora Akademji Medycyny Weterynaryjnej we Lwowie. Całkowity koszt łańcucha wynosi 3000 zł. Oddział wypracował odezwę do wszystkich Kolegów i wszczął starania o zakup samolotu dla armji; zebraną na ten cel sumę około 2.400 zł. złożono na ręce Ligi Obrony Powietrznej Państwa.

Na wydawnictwo im. ś. p. Piotra Boczkowskiego złożono sumę zł. 180.—

Opracowano szereg memorjałów, między innemi — w sprawie zmiany tytulatury lek. wet., w sprawie reorganizacji służby weter. w I i II instancji, w sprawie usamodzielnienia inspektorów weterynaryjnych, w sprawie zwalczania nosacizny, w sprawie uregulowania rachunków za diety lekarzy, delegowanych do walki z chorobami zaraźliwemi.

Związek mianował członkami honorowymi p. Wojewodę Tarnopolskiego, podsekretarza stanu K. Olpińskiego i obecnego Wojewodę Tarnopolskiego Dr. Ł. Zawistowskiego.

W dniach 25 i 26 września r. b. odbył się kolejny XII Walny Zjazd członków Oddziału, podczas którego prof. dr. Stanisław Niemczycki wygłosił wykład o witaminach, jak również omawiano cały szereg zagadnień aktualnych, związanych z naszym zawodem.

Z Łódzkiego Oddziału Związku.

W dniu 27 września r. b. odbyło się zebranie członków Łódzkiego Oddziału Związku Zawodowego Lekarzy Weterynaryjnych. Do Zarządu wybrani zostali: Prezes—L. Drecki, Skarbnik — J. Stojanowski, Sekretarz — J. Okwieciński, przedstawiciel do Rady Delegatów — M. Nehrebecki.

Z Wołyńskiego Oddziału Związku.

Wołyński Oddział powstał w 1922 roku i obecnie składa się 23 członków. Prezes Zarządu kol. Mroczek Jan, powiatowy lekarz weter. w Kowlu. Vice Prezes—kol. Czarnocki Bolesław, powiatowy lekarz weterynaryjny w Łucku. Sekretarz—kol. Mitraszewski Gustaw, miejski lekarz weterynaryjny w Łucku.

Z Poleskiego Oddziału Związku.

W dniu 26 września r. b. odbyło się Walne Zebranie Członków Oddziału w Brześciu nad Bugiem z następującym programem:

1) odczytanie protokółu z poprzedniego zebrania (25.IV 1926 r.),
2) sprawa Zjazdu we Lwowie,
3) sprawy finansowe Związku,
4) informacje o zarządzeniach Zarządu Głównego,
5) wolne wnioski.

Oprócz powyższych spraw na Zjeździe poruszono szereg aktualnych zagadnień, dotyczących usamodzielnienia inspektorów weterynaryjnych — weterynarji samorządowej — opłat za czynności półurzędowe.

ODPOWIEDZI REDAKCJI.

Lek. weter. Z. Olszańskiemu — Włocławek: Nadesłany artykuł „Nowa choroba koni" nie nadaje się do naszego pisma. Uwagi Sz. Kolegi „O niewłaściwy tytuł książki" zostały zakomunikowane autorowi.

Laboratorjum Chemiczno-Farmaceutyczne
Aptekarza E. Baranowskiego
w Grudziądzu.
Specjalna fabryka injekcyj i tabletek.

Środki Weterynaryjne

Pakowane po 10 sztuk w kartoniku		CENA za sztukę
I n j e k c j e		
1. Atropin. sulf.	0,025/5	0,45
2. „ „	0,05/5	0,50
3. „ „	0,1/10	0,60
4. Atropin. 0,025, Morf. mur.	0,2/10	1,20
5. Arecolin hydrobrom.	0,05/5	0,85
6. „ „	0,08/5	0,95
7. „ „	0,1/10	1,10
8. Arecolin.-Eserin aa	0,05/10	1,30
9. Arecolin.-Policarp. aa	0,05/10	0,90
10. Arecolin.-Veratrin aa	0,05/10	0,85
11. Baryum chlorat 10%	5,0	0,45
12. „ „ 10%	10,0	0,60
13. Coffein natr. sal.	5/15	1,00
14. Cocain mur.	0,25/5	1,60
15. „ „	0 5/10	2,50
16. Digitoxin. sol. loco Digalen	15,0	2,50
17. Eserin. sulf.	0,05/5	1,10
18. „ „	0,1/10	1,40
19. Fibrolysin vide Thiosinamin		
20. Morf. mur.	0,25/5	1,20
21. Morf. mur.	0,4/10	1,60
22. „ „	0,5/15	1,75
23. Novocain	0,25/5	0,50
24. „	0,5/10	0,80
25. Ol. camphorat.	1/10	0,50
26. „ „	2/10	0,60
27. „ „	5/20	1,00
28. „ „	12,5/50	2,20
29. Pilocarpin mur.	0,05/5	0,70
30. „ „	0,1/10	0,80
31. Strychnin. nitr.	0,25/5	0,45
32. „ „	0,05/10	0,60
33. Suprerarin. sol. 0,75, Cocain. mur.	0,1/5	1,25
34. Supreranin sol. 1,5, Cocain. mur.	0,5/10	2,50
35. Thiosinamin		
36. Veratrin	0,05/5	0,45
37. „	0.1/10	0,60
P i g u ł k i		
Extr. Aloes 30,0		0,90
Extr. Aloes 30,0 c. Calomel 4,0		1,05

Wszelkie inne kombinacje, nie wymienione w cenniku, wykonywam na życzenie natychmiast i po cenach przystępnych.

ZŁOTY MEDAL Warszawa 1925 **ZŁOTY MEDAL Warszawa 1925**

TOW. SEROLOGJA
SZCZEPIONKI I SUROWICE
Sp. z ogr. odp.

Firma nagrodzona srebrnym medalem na wystawie XII Zjazdu Przyrodników i Lekarzy w roku 1925 w Warszawie

FILJA TOW. „SERUM UNION"

Warszawa, Nowy-Świat 7, telefon 167-96.

Adres telegraficzny: SEROLOGJA, WARSZAWA
Konto P. K. O. 10802

Szczepionki i surowice Instytutów „SERUM UNION" przeciwko wszystkim infekcyjnym chorobom zwierząt.

Instytuty powyższe są pod stałą kontrolą państwową.

Ponadto preparat „RATIMORS" jedyny pewny środek tępiący szczury Nr. Reg. M. S. W. 28.

Tow. Serologja prowadzi swe operacje pod kierunkiem i przy udziale tutejszych lekarzy weterynaryjnych.

FABRYKA NARZĘDZI CHIRURGICZNYCH, WETERYNARYJNYCH i WYROBÓW STALOWYCH OSTRYCH

ALFONS MANN
SPÓŁKA AKCYJNA

WARSZAWA, PLAC MAŁACHOWSKIEGO Nr. 2. TEL. 10-25.

Poleca stale przez nas wyrabiane w działach specjalnych:

Wszelkie narzędzia weterynaryjne, gospodarcze, pszczelarskie, ogrodnicze i t. p.

Istnieje od roku 1819. Oferty na każde żądanie.

Wysyłka za zaliczeniem pocztowem.

Redakcja i Administracja
Wiejska Nr. 18. Tel. 207-07.

Administracja czynna w poniedziałki i piątki od godz. 5—8 wieczór.

CENY OGŁOSZEŃ:

Cała strona	Zł. 300.—
1/2 strony	„ 180.—
1/4 „	„ 100.—
1/8 „	„ 60.—
1/16 „	„ 35.—

Ogłoszenia, dotyczące pośrednictwa pracy, korzystają z 50%-towej zniżki.

Redakcja rękopisów nie zwraca i zastrzega sobie prawo przeróbek

Redaktorowie przyjmują w poniedziałki i piątki od godziny 5—8-ej wieczór.

Wydawca: Zarząd Główny Związku Zawodowego Lekarzy Weterynaryjnych P. P.

Tymczasowy Komitet Redakcyjny: G. BUDZYŃSKI i J. HERMAN.

CENA EGZEMPLARZA Zł. 2. Członkowie Związku otrzymują „ŻYCIE WETERYNARYJNE" bezpłatnie!

Odbito czcionkami „Drukarni Krajowej" w Warszawie, Żelazna 89. Telefon 188-70.